

Ik heb een beetje onverwacht gewonnen. Ik ben naar de opnames getrokken met de gedachte: *De eerste aflevering overleven*. Na vier keer had ik het gevoel: *Afgaan kan niet meer, nu mag alles gebeuren*. Uiteindelijk ben ik elf afleveringen lang blijven zitten en in de finale was mijn grote geluk het filmfragment dat Eva Brems kreeg; van de brand in de Innovation in Brussel wist ze niks. Ik wel. Eva werd daardoor derde en ik speelde het eindspel tegen Hans Bourlon. Tegen Eva had ik minder kans gehad. Zij was sterker dan Hans, want nadat zij in het programma was gekomen, moest ik bijna altijd het eindspel spelen en daarvoor haast nooit.

‘Nu heb ik weer geen verwachtingen. Ik zou graag langer doorgaan om mij te bewijzen, maar ik zal het niet zo erg vinden als ik er sneller uit lig. Winnen? Ik zal niet winnen. Niet dat ik niet graag win, want ik schrik altijd hoe graag ik wil winnen. Als je mijn parcours bekijkt, zie je dat ik heel veel afleveringen samen met Helmut Lotti heb overleefd. We kregen een aantal dankbare tegenstanders die we konden kloppen. Eén aflevering is mij bijgebleven, die met de drie Gentenaars: Helmut en ik tegen de burgemeester, Daniël Termont. We hebben ons zot geamuseerd. Die ene keer was het vooral plezier maken, meer dan knissen.’

‘Ik was de eerste vrouw die won, na zes keer een man, maar *De slimste mens* is geen tweestrijd van mannen tegen vrouwen of omgekeerd. Als ik niet win, ga ik ook niet supporteren voor een vrouw omdat het een vrouw is. Dat de beste wint. Soms is dat een man, soms

een vrouw. We bewijzen niks als we als vrouw een spel winnen. Ik denk dat het inmiddels als een algemene waarheid kan worden aangenomen dat vrouwen ook hersenen hebben.’

‘Of we het spel anders spelen, zelfs daar ben ik niet zeker van. Linda speelt het spel niet zoals Ann en dat zijn twee vrouwen. Het cliché wil dat mannen de haantjes zijn en dat vrouwen zich dat spelletje niet te hard aantrekken. Welnu, ik zit daar ook om zo ver mogelijk te geraken. Vroeger dacht ik dat ik veel wist, maar daar twijfel ik nu aan en dat komt door die andere tv-quiz, *De Pappenheimers*. Daar ben ik naartoe gegaan met de gedachte: *Ik ga voor de finale*. Maar we gingen er in de tweede ronde uit.’

‘Ik heb nooit getwijfeld of ik zou meedoen met die laatste supereditie, omdat *De slimste mens* veel voor mij heeft betekend. Maar ik begrijp het evengoed van Greet Op de Beeck dat ze niet meedoet omdat ze geen zin heeft in al die interviews en media-aandacht. Ze was anders wel een sterke kandidate geweest. Nu de opnames er aankomen, voel ik de spanning. Belachelijk, want een mens zou zich dat niet mogen aantrekken. Dat ik herkend word op straat, vind ik niet erg. Het is stom als mensen daarover klagen. Je komt op tv en anderhalf miljoen mensen kijken naar je en de volgende dag word je in de supermarkt aangesproken, is dat dan zo erg? Ik kreeg ook alleen positieve reacties en de grote golf van aandacht was snel voorbij.’

‘Ik vond het echt plezierig dat totaal onbekende mensen mij kwamen zeggen dat ze ervan hadden genoten. Vervelend is wel als mensen zeggen dat ze je van ergens kennen maar niet meer weten

waarvan. Dan weet ik niet wat ik moet zeggen. Ik kan ook genieten van het hele gedoe er rond. Ik vind het leuk te worden opgemaakt en een mooie jurk aan te trekken. Laatst had ik een dubbelinterview met Linda De Win en toen hebben ze daar een aartslelijke foto bij afgedrukt. Dat kan ik echt niet hebben en die pagina draai ik dan ook meteen om.’

‘Natuurlijk heb ik die weken op een wolk geleefd, maar ik ben er nooit afgevallen. Als je dit meemaakt als je jonger bent, bestaat dat risico wel, denk ik. Je zou kunnen gaan zweven door de aandacht, die op een bepaald moment echt overweldigend was. Maar nadat het programma afgelopen was, stopte dat ook weer snel. Dus relativeren is de boodschap. Ik ben me daar gelukkig altijd van bewust geweest.’

‘*De slimste mens* is wellicht wél belangrijk geweest voor mijn positie binnen *Het Nieuwsblad*. Ik was al andere wegen aan het inslaan, maar het programma heeft dat proces zeker versterkt. Het is geen toeval dat ik daarna één van de gezichten van de krant werd en een column kreeg. Zonder *De slimste mens* hadden ze dat misschien aan iemand anders gevraagd. Ik doe dan ook mijn best om er iets van te maken.’

Met dank aan Het Huis Happaert

Het monumentale Huis Happaert, de locatie voor onze fotoshoot, is een oase van rust midden in de drukke Antwerpse binnenstad. Het Huis leent zich perfect om opleidingen, meetings, productvoorstellingen en events te organiseren. Ook organiseert het Huis zelf tal van vernieuwende en inspirerende workshops en opleidingen.

www.huishappaert.com